

Američan Steve Untch bojuje o záchranu co největších částí prstů na nohou. Základem při léčbě omrzlin jsou hodiny a hodiny máčení ve vodě o správné teplotě.

TERAPEUT, ZPOVĚDNÍK A HOROLEZEC – PROSTĚ DOKTOR

Pokud jde o osudy lékařů jako horolezců... nu, přiznejme si, že to jsou himalaisté, kteří jenom málokdy stanou na vrcholu, jakkoliv se na výpravu často vydávají plni velkých nadějí. Jenže potom někdo onemocní, někdo má úraz, případně se s prosbou o pomoc ozvou z jiné expedice, a i ty nejskromnější sportovní ambice musejí jít stranou, protože se doktor musí holt zabývat něčím úplně jiným. Ovšem na druhou stranu je pravda, že z těch, jimž není souzeno stát se na vrcholu, si doktor užije nejvíce dobrodružných příhod.

„Díky medicíně jsem mohl být ve zlaté éře polského himalaismu v centru dění. Až do určité chvíle byla vášní mého života chirurgie. Protože jsem se ale nemohl věnovat chirurgii a současně horám, rozhodl jsem se k velkému otcovu zklamání odejít z nemocnice a stát se profesionálním záchranářem TOPR,“ vzpomíná Janik, jemuž v horském středisku, kde žije, všichni říkají prostě „Doktor“. „Na výpravách jsem byl ale v první řadě lékař, takže jsem se musel vzdát všech horolezeckých ambic, bylo totiž třeba, abych seděl na základně a byl po ruce a připraven kdykoliv a kamkoliv zamířit, kdyby tam potřebovali moji pomoc. Takže jsem lezení ve velehorách vždycky sledoval spíše z těch nižších táborů. A nebo jinak než ostatní.“

Roman Mazik, lékař řady výprav, si vybavuje zimní expedici lezců ze Zakopaného v sezoně 1988–1989 na Nanga Parbat jako něco zcela